

Vihollisemme taistelutavoista

Kansanvaltuuskunnan Tiedonantaja, huhtik. 15 p., 1918

Pöyrityttäviä ovat tiedot, joita olemme saaneet Tampereella vihollisen käsiin joutuneiden tovereittemme kohdalosta. *Ne ovat taaskin todentaneet, että porvaristomme ei sodi vain asiansa puolesta, vaan myöskin — ehkäpä juuri pääasiassa — saadakseen tyydytetyksi veristä vihaansa työväenluokkaa kohtaan, surmaamalla sen jäseniä mahdollisimman paljon.

Muuan Tampereella piirityksen aikana olleista taistelijoistamme on ker-tonut valkokaartilaiden taistelutavoista siellä ja ovat nämä, samoin kuin monilta muilta paikoin saadut tiedot todentaneet, ettei vihollisemme katso olevansa velvollinen sitomaan käsiään millään yleisesti hyväksytyillä säännöksillä sodankäynnissä.

Pommittaessaan kaupunkia eivät porvari-joukot valikoineet maalejaan. Punaisen Ristin sairaaloita ammuttiin yhtä armottomasti kuin puolustusasemassa olevia talojakin. Kaupunkiin päästyään asettivat viholliset kuularuis-kujaan sairaaloihinkin, tehden niistä siten pesiä taistelun melskeille.

Sellaiset kaupunginosat joissa asui aseettomia työläisperheitä, naisia ja lapsia, murskattiin etusijalla, huolimatta siitä, että hyvin tiedettiin ettei niiden asukkaat olleet missään tekemisissä sotatoimien kanssa.

Myöskin kaduilla liikkuvia aseettomia naisia, jopa lapsiakin ampuivat taloihin ja kellareihin piiloutuneet valkokaartilaiset. — Verta piti vain vuotaa

ja kuoleman kaameus levitä mahdollisimman paljon.

Entäpä heidän omat joukkonsa, säälivätkö he niitä? Kyllä sellaisia, jotka kuuluvat suoranaisesti heidän omaan luokkaansa; sellaisia ei työnnetä suorastaan surman suuhun. Mutta heillä on varattuna omiinkin joukkoihinsa varsinainen surmattava aines. Sellaisen muodostavat väkisin riveihin pakotetut työläiset sekä porvariluokkaan kuulumattomat tiedottomat joukot. Tampereella oli näitä joukkoja huomattu jollakin aineella niin ymmärtämättömiksi, että nuo raukat läksivät kivä-reillä varustettuina panssarijunaakin vastaan, toisin sanoen suoranaisen surman suuhun ja — ja kaatuivat kuin heinä vikatteen tiellä.

Kaatuneista ei vihollisemme leirissä suinkaan ollut puutetta Tampereen taistelussa. Epilässä olivat he surmattaneet joukkojaan niin paljon, että ruumisröykkiöt kelpasivat suojusvalleiksi toisille joukoille.

Monia kertoja on ihmetellen kysely, miten on käsitettävissä se, että vihollisemme puolelta yleensä kaatuu miehiä enemmän kuin meidän joukoistamme. Nämä havainnot osaltaan selventävät tätä: Kooittuaan joukkoihinsa vihaamansa työväenluokan jäseniä ajavat porvarit heidät suojattomiin paikkoihin ja siten syöstään nämä onnettomat turmioon, tuntevat asiansa voittaneen näiden joukkojen menettämiskin.

